

Nr 13.

Ankom till Riksdagens kansli den 1 mars 1912 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder till förekommande af i motionen omnämnd skadegörelse å ungskog.

(2:a Afd.)

I en inom Andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets behandling hänvisad motion, nr 135, har herr *Akerlund* hemställt, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, hvilka åtgärder kunna finnas lämpliga till förekommande af i motionen påvisade skadegörelser å ungskog, samt för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill en sådan utredning kan gifva anledning.

Till stöd härför har anförts följande:

»I åtskilliga af våra större städer och måhända äfven annorstädes tillsaluhållas för prydnad i hemmen i allt större utsträckning toppskott af unga furuplantor — hvarigenom dessa för framtiden förstöras — samt jämväl hela plantor af samma trädslag, hvarjämte vid jultiden ofantliga massor af unga granar där utbjudas. Härom vore ju ej så mycket att säga, därest skogsägarne, hvilka äro ansvariga för skogens återväxt efter afverkning, i allmänhet voro de, hvilka idkade här ifrågavarande rörelse eller densamma åtminstone bedrefs med någon urskillning och tanke på skogens fortbestånd.

Att så ock understundom sker, vill jag visst icke bestrida, men vågar påstå, att den ojämförligt största delen af denna köpenskap idkas af personer, hvilka hvarken äga någon skog eller förskaffat sig rätt att å annans mark hämta dessa varor, utan helt enkelt tillgripa dem utan ringaste tanke på den ofantliga skada, de förorsaka.

Denna trafik har numera antagit sådana dimensioner, att en mängd

skogsägare, hvilka ägnat varmt intresse för skogens vård, rent af se sig urståndsatta att med någon utsikt till framgång uppdraga ungskog, helst en öfvervakning, som skulle mäktat råda bot mot ifrågavarande rofhygge, praktiskt taget är omöjlig att åstadkomma å våra skogar med deras i regeln stora vidder.

På hvad sätt bot skall rådast mot denna sorts stöld och skogssköfling, är naturligtvis ej godt att på rak arm föreslå, men Stockholms stad införde för några år sedan, säkerligen ej af omtanke för skogsvården, utan emedan man funnit, att ett mycket stort antal där saluhållna julgranar vore oärligt åtkomna, den bestämmelsen, att säljarna skulle förete bevis från skogsägare därom, att granarna efter erhållet tillstånd afverkats å deras mark, och ehuru endast denna åtgärd sannolikt ej vore tillräcklig, var man dock här i staden inne på rätt väg, eftersom endast genom ingripande å *försäljningsorten* något effektivt skydd mot skadegörelsen torde kunna åstadkommas. Skada blott, att Stockholms myndigheter så fort tröttnade på saken.

Säkerligen finnas de, som hålla före, att det vore hårdt förhindra personer i ringa ställning att förtjäna en slant genom här ifrågavarande rörelse, men därom är ej heller fråga, ty jag är fullt förvissad, att de allra flesta skogsägare, på därom gjord framställning, gärna skulle tillåta kända, hederliga och omtänksamma personer, på hvilka de kunde lita, att de rättade sig efter gifna föreskrifter, att å deras marker taga såväl kvistar af furu som äfven julgranar, där detta kunde ske utan skada å skogen.

Jag har städse satt mig emot förbud mot plockning af vilda bär å annans mark och ser gärna, att ganska stor frihet i fråga om denna må råda, där det kan ske utan olägenhet, men då jag erfarit, hvilken ofantlig skada den frihet förorsakar, som man i allt större utsträckning tagit sig att förstöra ypperlig ungskog å betydliga områden, samt att sagda förödelse årligen sträcker sig allt vidare, har jag funnit mig manad att fästa uppmärksamheten därpå.»

Utskottet.

En likalydande motion som den nu ifrågavarande väcktes af motionären vid nästlidna års riksdag. I sitt häröfver afgifna utlåtande uttalade jordbruksutskottet, det utskottet hade sig väl bekant, att de missförhållanden, som i motionen berördes, särskildt i trakterna närmast omkring Stockholm och en del andra större samhällen, tagit en sådan omfattning, att desamma ej vidare borde opåtaladt få fortgå. Då emellertid hvarje olofligt förfarande af ifrågavarande slag, därest detsamma lagligen beifrades, redan enligt gällande strafflag drabbades af ansvar, ansåg utskottet några åt-

gärder i den af motionären antydda riktningen icke erforderliga. Utskottet hemställde därför, att motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda. Denna hemställan bifölls af Första kammaren, hvaremot Andra kammaren, med afslag å utskottets hemställan, biföll den i ämnet väckta motionen.

Utskottet hyser fortfarande den åsikten, att de nu påvisade missförhållandena väl äro af den natur, att de påkalla en särskild uppmärksamhet, men att utöfver det skydd, enligt gällande strafflag, som våra skogar åtnjuta mot ingrepp af ifrågavarande slag, några särskilda bestämmelser icke äro behöfliga till förebyggande däraf. Det vill nämligen synas, som om den hufvudsakliga orsaken till att denna slags skogsåverkan tagit sådan omfattning, som nu är fallet, ligger däri, att vederbörande skogsägare icke mera allmänt begagna sig af sin rätt att låta lagligen beifra tillgreppen. Därest de för tillgrepp af ifrågavarande art i 24 kapitlet 3 § och 20 kap. 2 § strafflagen stadgade straffbestämmelserna blefve oftare tillämpade, torde på grund af den relativa strängheten af straffen, vid hvilkas tillmätande gifvetvis vederbörlig hänsyn bör tagas till skadegörelsens omfattning, med skäl kunna antagas, att antalet tillgrepp snart nog skulle af- taga om ej helt upphöra.

Det har ifrågasatts, att syftet med motionen skulle vinnas, därest säljare af julgranar samt ris och dylikt, som i motionen omförmäles, ålades skyldighet att med bevis af exempelvis två trovärdiga män styrka den lofliga åtkomsten af det saluhållna. Ehuru det icke kan förnekas, att en sådan skyldighet skulle i viss mån vara ägnad att förebygga skogsåverkan af förevarande slag, finner sig utskottet dock icke kunna tillstyrka en dylik bestämmelse, enär densamma otvifvelaktigt skulle komma att verka såsom ett otillbörligt hinder för skogsägarna själfva vid afyttrandet af sådana skogsprodukter, som i motionen afses.

På grund af det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 1 mars 1912.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

I beslutet hafva deltagit: från *Första* kammaren: A. T. Odelberg, G. L. De Geer, P. Paulson, G. Tamm, A. H. Fahlén, E. A. Lindblad, A. Pers, Aaby A. W. Ericsson; från *Andra* kammaren: D. Persson i Tällberg, N. Persson i Malmö, R. G. Hamilton, G. A. E. Kronlund, P. O. Lundell, P. Hellström, E. G. H. Åkerlund, P. Tysk.
